

det være bundet, at Fæstelovgivningens Foranderlighed bliver gjort bitterlig for alle dem, der kunde være af den Formening, at denne Lovgivning nu eengang er slaaet fast for Fremtiden.

Udvalget, hvis Fleertal ikke kan tiltræde de af Mindretallet fremsatte Anstuelser eller derpaa byggede Forslag, skal i Genhold til Alt, hvad der ovenfor er udvirket, indstille Lovudkastet til Vedtagelse med nedenstaaende Ændringer og Tillæg.

ad § 1.

a) 3 2den Linie forandres „givne“ til „indeholdte“.

b) 3 5te Linie forandres „skulle være“ til „ere“.

c) 3 sidste Linie indskrives efter „pantfætte“: „, altsaa i dette Tidrum hverken have henhørt til nogen Hovedgaards, Stiftelses eller Embedes Bøndergods eller til nogen ved Sammenkjøb eller paa anden Maade paa een Haand samlet Besiddelse af flere end 3 Bøndergaarde“.

d) Underændringsforslag til c af Mindretallet (Carlsen og Willing):

3 sidste Linie udgaaer: „end 3“.

Af Fleertallet (Faurstjøn, Lehmann, Pittichau og Rosenørn), subsidiairt tiltraadt af Carlsen):

Efter § 1 indskrives en ny § 2, saalydende: „Naar en Eier af Fæstegods for Indenrigsministeriet godtgjør, at han efter denne Lovs Udgivelse til fuldkommen Eiendom eller til Arvefæste med Ret til at sælge og pantsætte deraf har afhændet mindst 9 Gaarde til Brugerne eller den af disses Børn, Svigerbørn, Sted- eller Pleiebørn, som Faderen, eller hvis han ingen Bestemmelse har efterladt sig, Moderen bevislig dertil have udseet, da skal Eieren være berettiget til ved Fæsteledighed eller med Brugernes Samtykke at udtage til fri Raadig-

hed saa meget Hartkorn af det øvrige Bøndergods, som udgjør $\frac{1}{3}$ af det bortsolgte. Det Samme gjælder for hver 9 Gaarde, han fremdeles paa saadan Maade afhænder, og skal samme Ret tilkomme den, som ved nærværende Lovs Udgivelse ikke eier 10 Bøndergaarde, naar han paa fornøiente Villkaar sælger, hvad han har.

Denne Ret tilkommer ligeledes Besiddere af Lehn, Stamhuse og Fideicommissgods, saavel som Bestyrelserne af de offentlige Stiftelser, som ikke henhøre under Loven 24de April 1860, dog saaledes, at det til fri Disposition udtagne Hartkorn bliver vedkommende Lehns, Stamhusenes, Fideicommissgods eller Stiftelses Eiendom.

Det Areal, som ifølge det Ovenstaaende agtes indtaget til fri Raadighed, skal nøiagtig opgives for Indenrigsministeriet, og kan dets Meddelelse om, at den foreskrevne Betingelse er opfyldt og at der intet findes mod Beregningen at erindre, thinglæses som Adkomst for Eieren til i sin Tid frit at disponere over dette Hartkorn.“

ad § 2 (ny § 3).

a) Af et Mindretal (Carlsen og Willing):

2den Linie efter „1ste April 1861“ indskrives: „saavel som ogsaa til de bestaaende Fæsteoverdragelser, forsaavidt Fæstebrevets Indhold ikke er til Hindrer derfor“.

b) Af Fleertallet (Faurstjøn, Lehmann, Pittichau principaliter, tiltraadt subsidialiter af Carlsen og Rosenørn):

„og efterlade de sig . . . til Slutningen forandres til:

„skal Godseieren til Voet udbetale ligesaamange Tredivtebele af den erlagte Indfæstningssum, som der mangler Aar i, at Fæstecontracten har været i 30 Aar“.

d) Et Mindretal (Carlsen og Rosenørn) foreslaaer tilføjet:

„Varer derimod Fæstet over 30 Aar, skal Fæsteren eller hans Enke for hvert Aar, hvori Fæstet vedvarer ud over bemeldte 30 Aar, betale i forhyret aarlig Afgift til Eieren $\frac{1}{30}$ af den erlagte Indfæstningssum.“